

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1992/2015
28.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Ц. из Г.М., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из Н., против туженог Н.-е. АД Н., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1643/15 од 28.07.2015. године, у седници одржаној 28.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1643/15 од 28.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2781/13 од 26.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. 60/37 од 16.04.2013. године, да га тужени врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада. Ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 1643/15 од 28.07.2015. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55714), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка на које се ревизијом тужиоца неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту вариоца у Погону одржавања, када му је решењем туженог од 16.04.2013. године отказан уговор о раду применом чл. 179. тач. 2. и 3. Закона о раду, чл. 6. ст. VII и 7. тач. VII Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених, чл. 20. тач. IV и XI уговора о раду, као и става II тачка 10. Пословног кодекса туженог. Тужиоцу је стављено на терет да је учинио повреду радне обавезе и да није поштовао радну дисциплину, тако што је 01.04.2013. године по доласку на посао на улазној капији био подвргнут контроли алкотеста од стране радника Службе обезбеђења, којом приликом је утврђено да је имао 0,31 промила алкохола у организму. Алкотестирање је извршено алкометром типа „Драгер 7410“ и вршено је три пута. Након завршеног алкотестирања, тужилац је одбио да потпише записник. У налазу и мишљењу вештака медицинске струке утврђено је да концентracија алкохола од 0,31 промила представља лако повећану концентracију у односу на физиолошке вредности. Такве концентracије алкохола у крви не изазивају значајне психичко-физичке поремећаје и означавају се као стање „почетне гуцнутости алкохолом“.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су ижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења туженог.

Одредбом члана 179. тач. 2. и 3. Закона о раду предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према члану 6. став VII Колективног уговора туженог повреде радних обавеза представљају долазак на рад у напитом стању, опијање у току рада или управљање моторним возилом под дејством алкохола које изазива угрожавање безбедности саобраћаја, угрожавање имовине или изазива поремећај у процесу рада.

Чланом 10. тач. IV и XI уговора о раду који је закључен између тужиоца и туженог предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду због учињених повреда радне обавезе и то кад запослени неблаговремено, несавесно и намерно извршава радне обавезе, када не поштује радну дисциплину, односно када је понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца и ако долази на рад у напитом стању.

Ставом II тачка 10. Пословног кодекса туженог забрањено је уношење, поседовање, конзумирање, куповање или продавање алкохола и опојне супстанце у просторијама и возилима туженог.

Правилником о контроли алкохолисаности запослених, чланом 6. предвиђено је да сви запослени приликом доласка на рад, за време рада, за време паузе на раду, приликом боравка у пословном простору туженог и у просторијама које је тужени узео под закуп, морају бити у стању које у потпуности искључује присуство алкохола.

У конкретном случају, тужилац је поступио супротно актима послодавца, тако што је дошао на посао под дејством алкохола, иако му је било познато да је то супротно нормативним актима туженог као и Кодексом понашања па су се, и по схватању овог суда, стекли услови прописани чланом 179. тачка 2. и 3. Закона о раду за отказ уговора о раду тужиоцу, због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине, како је то утврђено решењем о отказу уговора о раду. Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду тужиоца упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду и оставио му рок за изјашњење и ово упозорење доставио на мишљење синдикату чији је запослени члан (члан 181. Закона). С обзиром да је отказ уговора о раду законит, тужилац нема право да захтева враћање на рад у смислу члана 191. Закона о раду.

Неосновани су наводи ревизије који указују да тужиоцу није достављен Пословни кодекс који забрањује долазак на посао под дејством алкохола, јер је сам тужилац у својој изјави рекао да је упознат са том забраном, а Правилник туженог о контроли алкохолисаности запослених је био истакнут на огласној табли 17.07.2008. године како би се са њим упознали сви запослени.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, па их овај суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**